

Overweging Citykerk Het Steiger Zondag 28 oktober 2018

30ste zondag door het jaar

Voorganger: Magda Verheijen

Lezingen: Jeremia 31, 7-9 / psalm 126 / Hebrëen 5, 1-6 / Marcus 10, 46-52

Beste mensen hier bijeen,

Het wordt vandaag een lastige zaak om de rijke teksten van vandaag nader toe te lichten. Een rode draad ontbreekt; en eigenlijk verdient iedere lezing het om apart belicht te worden.

Wel kun je, na zorgvuldig lezen melden, dat in alle teksten Gods toewending tot ballingen, hongerenden en zieken tot uitdrukking komt.

Gods toewending, Gods barmhartig handelen, Gods liefde. Gods mededogen en Gods verlossing.

Ergens wordt, in de hemel, of where-ever, of door Jezus, of door wie dan ook, met begrip en ontferming gereageerd op de nood van een mens, van een volk, en hierdoor komen mensen thuis in (Gods) bewogenheid.

Hierdoor komen mensen zelf in beweging; op velerlei wijzen. En dat is goed. Je hoeft niet persé diep gelovig te zijn om geraakt te worden door een indringende reportage, door een verhaal dat iemand je vertelt, door ontroering bij het zien van zoveel slachtoffers, wereldwijd.

En dan wil je iets doen.

Maar dat alleen is het niet helemaal; het gaat dieper, je buigt je niet vanuit je eigen comfortzone met mededogen naar de ander...en daarover verhaalt ons Marcus.

Zoals vorige week ons(door ds. Bert Kuipers) op bijzondere wijze werd voorgehouden hoezeer de leerlingen de man Gods in hun midden al maar niet begrepen, zo is ook vandaag het onbegrip zeer aanwezig. Want, je was er ton als leerling, volgeling, meeloper, er nog bij lange na niet.

Je zult toch maar in hoger sferen verkeren en dan roept almaar een blinde man, Bar Timeüs, ofwel zoon van Timeüs, om de aandacht van Jezus. Ergerniswekkend, hij houdt maar niet op.

En hoe men hem ook de mond tracht te snoeren, het stopt maar niet.

Want hier zit een man die het begrijpt. Die begrijpt wat er ten diepste van belang is voor een mens. En dat is, uitgerekend, de man die niets kan zien. Deze

man weet, voelt, ZIET, dat er, ergens in het menselijk bestaan, iets is dat je kunt omschrijven als: begrip, ontferming, bewogenheid. Dit IS er, ondanks alles. Dit MOET er zijn, anders is het leven onleefbaar...

Hij gaat dus roepen: "Jezus, Zoon van David, heb medelijden met mij", hij roept zoals ook wij op zondagmorgen zingend roepen: "Heer, ontferm U...Kyrie eleison".

Op zich is het al bijzonder dat hij weet van de tocht vanuit Jericho. Hij moet het gehoord hebben. Maatschappelijk gezien staat hij letterlijk aan de kant, en nu zit hij aan de kant van de weg. Met oren om te horen, en slechts op zijn gehoor werd zijn geloof in Jezus gewekt. Het is, tussen haakjes, dan ook bij hem gegaan zoals Paulus aan de Romeinen, heel veel later, schrijft: "Het geloof is uit het gehoor...".

En, zoals gezegd, de menigte die er was ervoer dat geroep en gekrijs om ontferming als zeer hinderlijk; ze waren wel met zijn allen op weg naar Jeruzalem, het werd een belangrijke tocht, al wisten ze nog niet het gruwelijk einde ervan, misschien zongen, ze waren immers gelovigen, net als wij doen af en toe een psalm met elkaar, maar deze luidruchtigheid verstoorde hun innerlijke rust. Hoe kon je nu naar Jezus luisteren als iemand er zijn nood doorheen schreeuwt?

En pas als Jezus de man bij Zich laat roepen, slaat de stemming om. Het Kyrie heeft geklonken, dat wilden ze eerst niet horen, maar nu voorvoelt men iets van een Gloria.

Want wat gebeurt: de blinde man wordt niet gebracht, maar door Jezus geroepen: hij wordt voor vol aangezien. En hij gaat naar Hem toe.

En dan gebeurt er iets dat alle omstanders erbij betreft: want aan de nu ziende Bar Timeüs wordt toegevoegd dat zijn geloof hem gered heeft.

Het meest verrassende is niet dat slechts één man door Jezus wordt genezen, maar dat de hele aanwezige menigte op slag verandert. Je vertrouwen is je redding, inderdaad.

De helende kracht van de aandacht van Jezus voor deze kwetsbare man geneest ook iedereen van de onbarmhartigheid. De schreeuw om mededogen brengt zo bij allen het nodige teweeg...

Kyrie eleison, Heer ontferm u, over ons, over allen...

Amen.